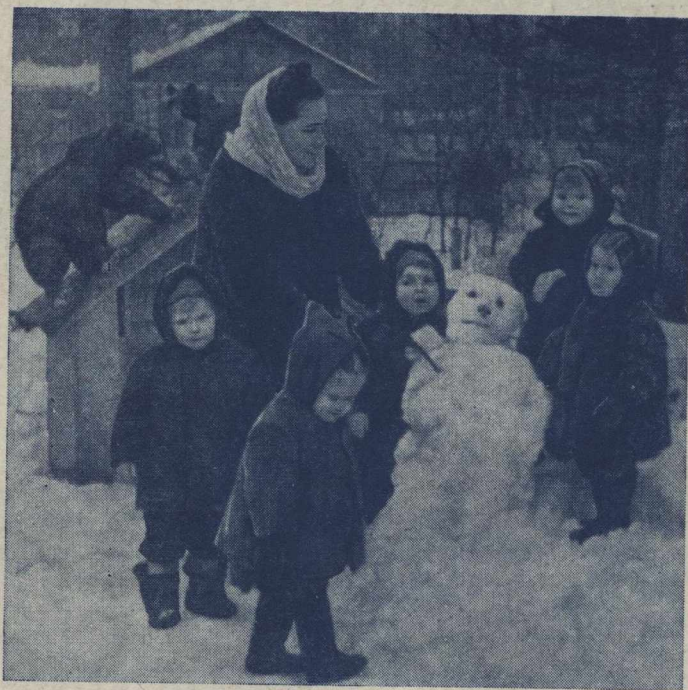

ДОШКІЛЬНЕ ВИХОВАННЯ

2

«РАДЯНСЬКА ШКОЛА»
1960

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Ковалик

Ігрова пісня

На вступ до пісні діти, взявшись за руки, стають двома рядами, ряд від ряду на віддалі 4—6 кроків. В середині, між рядами, стає коваль. Всі співають.

I куплет

*Ой ковалю-коваленку,
Праця тобі люба,
Для маленької Оленки
Викуй, викуй зуба.*

*Дзень, дзень, дзень, дзень,
Дзень, дзень, дзень, дзень!*

*Для маленької Оленки
Викуй, викуй зуба.*

Один ряд підходить до коваля, роблячи крок на кожну долю такту. В цей час коваль на першу долю такту б'є кулаком правої руки по підставленому кулаку лівої (імітуючи рухи коваля), на другій долі такту робить замах.

Другий ряд, як і перший, підходить до коваля.

Коваль продовжує «роботу», закликаючи до неї дітей, які, пустивши руки, наслідують його рухам, але б'ють на другій долі, а замах роблять на першій (як кують у два молоти, поперемінно).

Взявшись знову за руки, всі крокують назад, утворюючи коло, в якому залишається коваль і дівчинка, обрана на роль Оленки.

II куплет

*Бо Оленка з нами вчора
По гриби ходила,
Під ліщиною у горах
Зубика згубила.*

*Йой, йой, йой, йой,
Йой, йой, йой, йой!*

*Під ліщиною у горах
Зубика згубила.*

Діти ідуть по колу, один за одним і, ніби збираючи гриби, нахиляються на непарних тактах та випростовуються на парних (4 нахили). Оленка, взявши коваля за руку, веде його проти руху кола, ніби хоче показати, де вона згубила зубика.

Зупинившись, діти повертаються обличчям до центра і похитують головами вправо і вліво. Оленка перед ковалем розгублено розводить руками.

Діти парами повертаються обличчям один до одного і теж розводять руками, співчуючи Оленці.

III куплет

*Цілий день в траві високій
Ми шукали зуба,*

*Мабуть, взяв його там сокіл
Та й заніс на дуба.*

Знову повертаються обличчям до центра і, нахилившись, поперемінно розводять руками, наче розгортаючи траву шукають зубик. Те саме роблять і Оленка з ковалем.

Раптом Оленка вказує на верхівку дерева. Всі з-під руки дивляться вгору. Коваль погрожує соколові пальцем.

Рухливо. Весело

Ой ко_ва_лю_ ко_ва_лен_ну,

пра_ця то_бі лю_ба, для ма_лень_ко_ї О_лен_ки ви_куй, ви_куй

зу_ба. Дзень, дзень, дзень, дзень, дзень, дзень, дзень, дзень.

Для ма_лень_ко_ї О_лен_ки ви_куй, ви_куй зу_ба. зу_ба.

Повторення Закінчення

Киш, киш, киш, киш,
Киш, киш, киш, киш!

Мабуть, взяв його там сокіл
Та й заніс на дуба.

Усі махають піднятими вгору руками, прога-
няючи сокола. А коваль не гаючи часу захо-
диться кувати, б'ючи поперемінно кулаками обох
рук об кулаки Оленки.

Коло продовжує рух.

IV куплет

*Ой ковалю-коваленку,
Праця тобі любя,*

*Для маленької Оленки
Викував ти зуба.*

*Гей, гей, гей-я, гей,
Гей, гей, гей-я, гей!*

*Для маленької Оленки
Викував ти зуба.*

Коваль продовжує свою «роботу». Діти йдуть до центра «дрібущечкою», притопуючи в кінці фрази.

Крокують «дрібущечкою» назад, знову притопуючи в кінці фрази. Коваль в цей час підіймає Оленчину руку, показуючи, що робота закінчена.

Коло дітей рухається праворуч боковим кроком, притопуючи на 7—8 кроках. Коваль веде Оленку ліворуч.

Коло і коваль з Оленкою змінюють напрям руху. Коваль виводить Оленку на середину, а коло, після притопу на 8 такті, вклоняється ковалеві, дякуючи за роботу.

Гру до пісні склала З. МІЛЕЙКОВСЬКА

КУЗНЕЦ

*Ой кузнец, кузнец колхозный,
Мастер наш умелый,
Ты для маленькой Алены
Новый зубик сделай.*

*Динь, динь, динь, динь,
Динь, динь, динь, динь!
Ты для маленькой Алены
Новый зубик сделай.*

*Вместе с детками Алена
По грибы ходила
И в орешнике зеленом
Зубик обронила.*

*Ой, ой, ой, ой,
Ой, ой, ой, ой!
И в орешнике зеленом
Зубик обронила!*

*Целый день в траве высокой
Мы искали зубик.
Видно, спрятал его сокол
На ветвистом дубе.*

*Кыш, кыш, кыш, кыш,
Кыш, кыш, кыш, кыш!
Видно, спрятал его сокол
На ветвистом дубе.*

*Ой кузнец, кузнец колхозный,
Мастер наш умелый,
Ты для маленькой Алены
Новый зубик сделал.*

*Гей, гей, гей, гей,
Гей, гей, гей, гей!
Ты для маленькой Алены
Новый зубик сделал.*

Переклад з української О. КОВАЛЬЧУКА

Півник розбудив

Діти сидять перед столом, накритим скатеркою до підлоги. З протилежного боку стоять два дитячих стільці, на одному сидить вихователька, на другому лежать іграшкові півник, кицька Мурка і лялька Таня. На столі стоять застелене лялькове ліжко, ляльковий столик, накритий скатеркою, і стільці.

Вихователька бере ляльку, веде її по столу і говорить: «Мене звуть Танечкою. Я помила руки і буду зараз обідати». Вихователька садить ляльку за стіл і подає їй «страви». Лялька «їсть», «витирає» рот серветкою і встає.

*А тепер я відпочину
І засну хоч би годину.*

*А тепер я отдохну,
В тихой комнате усну.*

Лялька бере стілець і несе до ліжка.

*Свій стілець сама візьму,
Покривало я зніму,
Постелю гарненько ліжко,
Відпочину в ньому трішки.*

*Стул сама себе візьму,
Покривало я сниму.
Постелю скорей кроватку
И тихонько лягу спать.*

Помірно

Лю-лі, спи ти-хе-сень-ко Та-ніч-ка ма-ле-сень-ка.

Швид-ше, швид-ше за-си-най. Ко-тик, Та-ню ко-ли-сай.

Говорячи цей вірш, лялька стеле собі ліжко, покривало вішає на спинку ліжка, роздягається:

На стілець — і плаття, й стрічки,	Платьє вешаю на спинке,
А під ліжко — черевички.	Ставлю рядышком ботинки.

Лялька Таня лягає в ліжко і вкривається одіялом.
Вихователька співає «Колискову»:

Люлі, спи тихесенько,	Баю-баю, баюшки,
Танечка малесенька.	Спи спокійно, Танечка.
Шридіше, швидше засинай.	Поскорее засыпай,
Котик, Таню колисай!	Котик, Таню покачай!

Вихователька бере кицьку Мурку, веде її до ліжка, садить на стільчик і говорить:

Котик сірий поспішає,	Котик серенький идет,
Пісню дівчинці співає:	Тане песенку поет:
«Сплять вовчата й ведмежата,	«Спят волчата, медвежата,
Лисенята і зайчата,	И лисята, и зайчата —
Бо втомилися вони...	Утомились и они...
Люба Танечко, засни».	Таня, милая, усни!».

Вихователька питає у дітей, чи спить лялька Таня. Діти відповідають позитивно. На столі з'являється півник і «біжить» до Таніного ліжка. Вихователька стривожено говорить:

Мабуть, він співати буде	Петя петь наверно будет
І Танюшу нам розбудить.	И Танюшу нам разбудит.

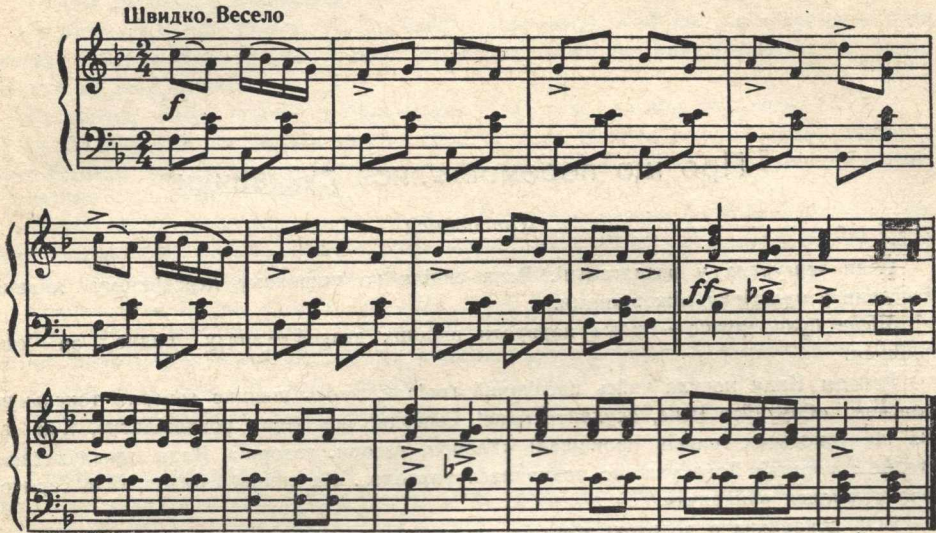
Півник зіскакує на спинку ліжка і кричить «Ку-ка-рі-ку! Ку-ка-рі-ку!»
Вихователька звертається до півника:

Рухливо

f л. р. *tr*

Не поспішаючи

Пів_ ню мій, пів_ ню мій, гре_ бі_ нець зо_ ло_ тий,
мас_ ля_ на го_ лі_ вонь_ ка, шов_ но_ ва бо_ рі_ донь_ на,
чом ти ра_ но сво_ ї, по_ чи_ на_ еш піс_ ні?
На зо_ рі ти вста_ еш, Та_ ні спать не да_ еш!
Ну_ ну_ рі_ ну! *f* л. р. *tr*

Досить, півнику, кричати,
Просим трохи помовчати!

Петушок, ты не кричи,
Хоть немножко помолчи!

Співає пісню «Півник»:

Півню мій, півню мій,
Гребінець золотий,
Масляна голівонька,

Петушок, петушок,
Золотой гребешок,
Масляна головушка,

Шовкова борідонька,
Що ж ти рано свої
Починаєш пісні?
На зорі ти встаєш,
Тані спать не даєш!

Шелкова бородушка,
Что ты рано встаешь,
Громко песни поешь,
Громко песни поешь,
Тане спать не даешь!

Півник знову кричить «Ку-ка-рі-ку!»

Тоді вихователька пропонує всім дітям заспівати пісню «Півник».

Діти співають. Півник кричить «Ку-ка-рі-ку!»

Таня просинається, сідає на ліжку і «говорить»:

Годі, півнику, співати,
Час мені уже вставати,
Плаття одягаю,
Ліжко застеляю.
Танцювати прошу всіх —
Хай дзвенить веселий сміх!

Здравствуй, здравствуй, петушок!
Я уже встаю, дружок.
Платье одеваю,
Кровать застилаю.
Танцевать прошу я всех —
Пусть звенит веселый смех!

Вихователька на останні два рядки вірша виходить з лялькою з-за столу і запрошує дітей танцювати. Під гопак (муз. І. Кишка) діти вільно танцюють.

В. КУКЛОВСЬКА